

ת"פ 49246/12/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אחמד עודי, הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49246-12-17 מדינת ישראל נ' עודי
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
אחמד עודי - הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עינת מירז

ב"כ הנאשם עו"ד אוסאמה חלבי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

הנאשם הואשם בגניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, המתלונן פרסם רכב למכירה. הנאשם יצר קשר עם המתלונן וביקש לקחת את הרכב לבדיקה. על מנת להבטיח את החזרת הרכב, הנאשם חתם על הסכם שהוא אחראי על כל נזק שיגרם לרכב והוא מתחייב להחזיר את הרכב באותו יום. הנאשם גם הפקיד ערבות בידיו של המתלונן בסך 2000 ₪ וכן צילום של תעודת הזהות. המתלונן המתין שהנאשם ישיב את הרכב אך הנאשם לא הגיע. הוא התקשר לנאשם שטען שהוא בדרך חזרה אליו. לאחר מכן הנאשם ניתק את הקשר ולא החזיר את הרכב למתלונן.

ע"ת 1, אבישי כהן, המתלונן, העיד שהוא פרסם למכירה את רכבו, סיאט ליאון, ב-20,000 ₪. הנאשם התקשר אליו והגיע לביתו. הנאשם ביקש לקחת הרכב לבדיקה במוסך. העד צילם את תעודת הזהות של הנאשם והנאשם הפקיד בידיו 2000 ₪. לאחר שהנאשם לא חזר עם הרכב, העד התקשר אליו. הנאשם ענה לטלפון ואמר שהוא עוד לא עבר

את המחסום או שטרם סיים את בדיקת הרכב "משהו כזה" (ע' 10 לפרוטוקול שורה 20). יותר מאוחר העד צלצל שוב לנאשם אך הטלפון היה מנותק. בסמוך לחצות העד הגיע לתחנת המשטרה למסור תלונה.

המסמך שערך העד עם הנאשם, בו הנאשם התחייב להחזיר את הרכב באותו יום ולהיות אחראי לכל נזק שיגרם לרכב, הוגש כראיה (ת/1). כן הוגש כראיה צילום תעודת הזהות של הנאשם (ת/2).

כעבור זמן, העד הוזמן לעימות עם הנאשם בתחנת המשטרה. לדברי העד, הנאשם זיהה אותו מיד. "הנאשם כבר היה נוכח במקום (מצביע על הנאשם) הוא היה לחוץ לסיים את העימות הזו ולהמשיך לענייניו ומשום מה ברגע שהגעתי לרחבה שלפני שנכנסים לחדר החקירות הוא (מצביע על הנאשם) זיהה אותי וישר קרא לשוטר שיתחיל את העימות. למרות שבעימות עצמו הוא הכחיש כל קשר אליי ואמר שלא ראה אותי מעולם ולא מכיר אותי" (ע' 11 לפרוטוקול שורות 8 - 11).

לטענת העד, הוא זיהה את הנאשם בעימות וגם מזהה אותו בבית המשפט "שאני ראיתי אותו בעיניים שלי (מצביע על הנאשם) וגם עכשיו אני רואה אותו וזה אותו בן אדם עם אותם תווי פנים, אותו מבנה גוף, אותם פנים. אותו אדם" (שם שורות 17 - 18).

בחקירה הנגדית של העד הוא אמר שהוא הגיע לחקירה נוספת במשטרה, כחודש לפני העימות. שם הוצגה בפניו תמונתו של הנאשם והעד זיהה את הנאשם כגנב הרכב, מבלי שנערך מסדר זיהוי עם מספר תצלומים שונים (ע' 12 לפרוטוקול שורות 14 - 18).

העד גם השיב שהוא זה אשר ערך את ההסכם והתבקש להצביע על חתימתו של הנאשם על גבי ההסכם. העד הצביע על חתימתו של הנאשם וציין שהוא נראה כמו האות "א" בעברית. ב"כ הנאשם הציג בפני העד שורה של חתימות שהנאשם התבקש לרשום לפי בקשת חוקר. הסנגור שאל את העד "אתה רואה א' בעברית (בחתימות של הנאשם לבקשת החוקר ד.פ.). והעד השיב "בן אדם יכול לסגל לעצמו שתי חתימות" (ע' 13 לפרוטוקול שורות 3 - 4).

הסנגור הגיש כראיה את רשימת החתימות (נ/1) וכן תצהיר של הנאשם בפני עורך דין (נ/2) בו הצהיר הנאשם שאינו יודע לכתוב בשפה העברית או בשפה הערבית. כן הגיש כראיה תלוש משכורת של הנאשם לחודש מרץ 2015 (נ/3) וכרטיס שעות נוכחות של הנאשם (נ/4).

רס"ר אליהו אסרף, ע"ת 2, גבה את אמרת הנאשם מיום 19.4.16 (ת/3), ערך מזכר על ניסיון טלפוני להשיג את הנאשם (ת/4), ערך מזכר בעניין שיחה עם השותפה של המתלונן (ת/5) וערך מזכר על ניסיון טלפוני להשיג את העדה סתיו (ת/6).

בחקירה נגדית אמר העד שהוא לא היה החוקר המטפל בתיק ולא המשיך בטיפול בתיק. לאחר גביית הודעתו של הנאשם, הוא לא חקר את טענתו של הנאשם שבעת גניבת הרכב, הוא היה במקום עבודתו בבאר שבע.

רס"מ מני חדד, ע"ת 3, ערך את עימות בין הנאשם לבין המתלונן (ת/7).

בחקירה נגדית אישר העד שבמהלך העימות הוא הפנה כמעט את כל השאלות כלפי הנאשם. "רוב השאלות מן הסתם מופנות לחשוד. עימות זה סוג של חקירה ואני יכול לחקור את החשוד ולהטיח בו. ש. כשבעל העניין המקורי יושב בחדר, זה לא משנה? ת. זה לא משנה" (ע 16 לפרוטוקול שורות 30 - 33).

הסנגור, בחקירה הנגדית, התייחס לשאלות ספציפיות שהעד שאל את הנאשם במהלך העימות והלין שמדובר בעימות בין העד לבין הנאשם ולא עימות בין הנאשם למתלונן.

לעניין דוגמאות חתימה של הנאשם שהוא ביקש מהנאשם (נ/1), העד אמר שהוא ביקש את החתימות לצורך השוואת החתימה על זיכרון הדברים (ת/1). העד אינו יודע אם נערכה השוואה בין החתימות (ע' 17 לפרוטוקול שורה 22, ע' 18 לפרוטוקול שורה 17).

גב' גדיד עודה, ע"ת 4, היא אחות הנאשם. עולה שבזמן חקירתה במשטרה, היא נשאלה לגבי מספר הטלפון, שלטענת המתלונן, ממנו התקשר אליו גנב הרכב. מספר הטלפון הופיע באנשי הקשר בטלפון העדה כ-"אחמד" והעדה מסרה לחוקרת שמדובר באחיה. לעומת זאת, בבית משפט ענתה שהיא "לא זוכרת, אני לא יודעת" (ע' 22 לפרוטוקול שורה 25). היא אשרה שהיא נחקרה במשטרה בערבית אך הוסיפה "שהיה לו (החוקר ד.פ.) קשה לדבר בערבית" (ע' 23 לפרוטוקול שורה 1).

המאשימה ביקשה להגיש את הודעת העדה אך לא להכריז עליה, למרות הסתירה בעניין מספר הטלפון, כעדה עוינת. ניתנה החלטה על פיה בית המשפט רשם לפניו את הסתירה בין האמור בהודעת העדה לבין עדותה בבית המשפט.

בחקירה נגדית השיבה לשאלות הסנגור שהנאשם עבר לגור בבאר שבע לפני כ-4 שנים. לעניין מספר הטלפון המוזכר בהודעתה, אמרה שהחוקר שאל אותה לגבי טלפון של סלקום מלפני 20 שנה.

הנאשם בחר להעיד. לדבריו הוא עבר לגור בבאר-שבע מחודש ינואר 2015 והחל לעבוד בשופר-סל מיום 1.3.15. הוא הכחיש שהוא חתם על ההסכם. לעניין תעודת הזהות, אמר שהוא איבד את תעודת הזהות שלו בשנה 2013 או 2014 והוא לא הצליח לסדר הוצאת תעודת זהות חדשה עד שחזר למאסר. בזמן שהיה במאסר סייעו לו להוציא תעודת זהות חדשה. ב-2018 הוא החליף את תעודת הזהות שקיבל לתעודה ביומטרית.

הנאשם הכחיש שהוא זיהה את המתלונן בתחנת המשטרה. אדרבא, לטענתו, המתלונן לא היה בטוח בזיהוי הנאשם. "החוקר צעק על המתלונן מראה לו את התמונה במחשב, אתה לא צריך להראות את התמונה שלי" (ע' 29 לפרוטוקול שורות 27 - 28). לדברי הנאשם "אני לא קורא עברית ולא ערבית" (ע' 30 לפרוטוקול שורה 5 וכן ע' 31 לפרוטוקול שורה 26, ע' 36 לפרוטוקול שורות 9 - 10, שם שורה 17). הוא הכחיש שהיה לו אי פעם מספר טלפון כפי שנקוב בהודעת אחותו.

בחקירה נגדית אישר שהוא היה מעביר כסף לאחותו גדיד.

המאשימה הגישה כראיה מכתב משופר-סל (ת/8). על פי המכתב הנאשם החל לעבוד בשופרסל מיום 19.4.15 (ולא מיום 1.3.15 כטענת הנאשם).

מנגד, ב"כ הנאשם הגיש כראיה מכתב משופרסל על פי הנאשם החל לעבוד בשופרסל מיום 1.3.15.

הנאשם הופנה לנ/4 (כרטיס העבודה) בעניין עבודתו בשבת. הנאשם השיב שמדובר בעבודה במוצאי שבת (ע' 32 לפרוטוקול שורה 32). על פי כרטיס העבודה הנאשם עבד כל יום והנאשם אמר שכך עבד במשך 8 חודשים ברצף. "השבת בבוקר אני לא עובד, אני נח בבוקר שבת" (ע' 33 לפרוטוקול שורה 7).

המאשימה הציגה ראיות על מעשים דומים (ת/9 - ת/11) של הנאשם, בהם הנאשם ענה לפרסום של כלי רכב אשר עמד למכירה, ביקש לבדוק את הרכב ובמסגרת הבדיקה, גנב את הרכב.

הנאשם נשאל מדוע במהלך חקירתו במשטרה לא אמר שתעודת הזהות אבדה לו והשיב שלא אמר מפני שאין לא אימון בחוקרים.

הוגשה כראיה תעודת עובד ציבור (ת/12) על פיה הנאשם הוציא תעודת זהות ביום 7.11.07, ביום 2.11.15 וביום 31.5.18 הונפקה תעודת זהות ביומטריית. "אין דיווח במשרדנו על אובדן ת.ז. בשנים הללו".

לאחר ששמעתי והתרשמתי מהעדים ולאחר שעיינתי בחומר הראיות בכתב ושקלטיו, החלטתי להרשיע את הנאשם.

זיהוי הנאשם נעשה על ידי תעודת הזהות שהוצגה על ידי גנב הרכב בפני המתלונן ואשר צולמה. אין חולק שזוהי תעודת הזהות של הנאשם. בעת גביית אמרתו, כאשר עומת הנאשם עם הצילום של תעודת הזהות, הוא לא טען שהוא איבד את תעודת הזהות.

"ש. אני מציג בפניך את הצילום מתוך הדיסק של מי התעודה הזאת?

ת. זה התעודה שלי.

ש. אז אני אומר לך שהאדם זיהה אותך בוודאות כמי שהציג בפניו את התעודה הנ"ל ואף השארת לו צילום כעירבון לכך שתחזיר לו את רכבו שלא החזרת אני שואל אותך שוב האם לקחת את הרכב מסוג סיאט לאון מאותו אדם?

ת. זה לא אני אבל התעודה שלי אני הייתי בבאר-שבע.

(ת/3 שורות 59 - 64).

גם בעימות הנאשם אישר שמדובר בתצלום של תעודת הזהות שלו. בעימות הנאשם לא טען שאיבד את התעודה הזוהת. אדרבא. הוא אמר "אני לא יודע איך זה הגיע לשם תעודת הזהות שלי וצילום שלה אין לי מושג" (ת/7 שורה 15).

יודגש, הנאשם לא טען בעת גביית אמרתו או בעת העימות שאיבד את תעודת הזהות שלו. הוא גם לא דיווח על אובדן תעודת זהות למשרד הפנים. הגרסה הכבושה של הנאשם שהוא איבד את תעודת הזהות נמסרה בפעם הראשונה בבית המשפט. על פי גרסה זו, הוא פנה לקבל תעודת זהות בסמוך לשחרורו מן הכלא, דהיינו בסוף 2014 תחילת 2015. אולם, הנאשם לא הביא עד שיתמוך בטענה זו. אדרבא. על פי תע"צ משרד הפנים רק ב-2.11.15, חודשים רבים אחרי האירוע נשוא כתב האישום, הנאשם הוציא תעודת זהות חדשה. אי לכך, הגעתי למסקנה שאין כל אמת בטענה הכבושה של הנאשם לגבי אובדן תעודת הזהות שלו לפני האירוע.

ועוד, לעניין זיהוי הנאשם כגנב הרכב, חשוב להדגיש שלא מדובר באדם שקיבל לידו את תעודת הזהות של הנאשם והחליף את התמונה. ב"כ הנאשם הלן שלא נערך מסדר זיהוי תמונות לעד ושהוצג בפניו רק תצלום בודד של הנאשם. אולם, הזיהוי של הנאשם על ידי המתלונן נעשה באמצעות התצלום בתעודת הזהות ביום האירוע. למותר לציין שהמתלונן גם אישר בחקירה ובבית המשפט שהנאשם הוא האדם שהגיע לביתו, חתם על ההסכם ונסע מהמקום עם רכבו.

הסנגור גם הפנה את בית המשפט לחתימה על ההסכם וטען שאין החתימה דומה לחתימות הנאשם בנ/1. בהקשר זה, אין בפני בית המשפט כל ראיה של ממש השוללת את הטענה שהנאשם הוא אשר חתם על ההסכם. למותר לציין, שאדם החותם על הסכם כשבכוונתו לגנוב רכב, לא יקפיד על חתימה שניתן לזהותו באמצעותה.

חיזוק להיות הנאשם גנב הרכב יש במעשים הדומים של הנאשם אשר היו שיטת העבודה שלו לענות לפרסום כלי רכב, לבקש לבדוק את הרכב ולנסוע עם הרכב מבלי להחזירו לבעלים.

חיזוק נוסף לראיות נגד הנאשם יש בעדותה של אחות הנאשם במשטרה, שם הוצג בפניה מספר הטלפון ממנו צלצל גנב הרכב למתלונן. היא זיהתה את מספר הטלפון כשייך לנאשם. אמנם, בעדותה בבית משפט ניסתה להתחמק ולומר שהיא "לא זוכרת" והלינה על יכולת הדיבור של החוקר בערבית. אולם, עולה שבמהלך החקירה ראו שמספר הטלפון גם הופיע על שם הנאשם באנשי הקשר שלה בטלפון. ברור לבית המשפט שהתחמקות העדה להשיב לשאלות במהלך עדותה נבעה מרצונה לסייע לאחיה.

די בראיות אלה לשכנעני שהנאשם הוא אשר גנב את הרכב של המתלונן.

כנגד ראיות אלה, טען ב"כ הנאשם שיש לזכות את הנאשם ולו רק מחמת הספק, הואיל והנאשם היה בעבודה בבאר-שבע בעת ביצוע הגניבה ולכן לא ייתכן שהנאשם היה בירושלים ושהוא זה אשר גנב את הרכב.

בתמיכה לטענתו של הנאשם לפיה הוא שהה בעבודה בבאר שבע בעת הגניבה, הנאשם הציג צילום מכתב (נ/6) מיום 18.5.2015. על פי המכתב, הנאשם עובד בשופרסל מיום 1/03/2015. במקום בו רשום "בכבוד רב", ו"שופרסל בע"מ" יש חותמת "שופרסל שלי מיתר 23 מרכז מסחרי מיתר" ומספר טלפון. על החותמת יש חתימת יד.

אקדים ואומר שהמכתב המקורי לא הוצג לבית המשפט. אין כותרת תחתית למכתב. על המכתב ניתן להבחין בשני קווים, כאילו דף הונח על גבי דף.

המסמך השני הוא תלוש משכורת של שופרסל, לכאורה, לחודש מרץ 2015 (נ/3). שוב מדובר בתצלום מבלי שהמקור הוצג בפני. על פי תלוש המשכורת, 100% משרה היא בסך 4,650 ₪, דהיינו 186 ₪ ליום ל-25 ימי עבודה. שעת עבודה היא 25 ₪ או 7.44 שעות ביום עבודה. על פי תלוש המשכורת בחודש מרץ הנאשם עבד 11.88 שעות נוספות. המשכורת ברוטו הייתה 5,498.10 ₪ ומשכורת הנטו היא 5,146.50 ₪.

המסמך השלישי הוא צילום כביכול של כרטיס העבודה של הנאשם לחודש מרץ 2015. שוב לא הוצג המסמך המקורי בפני בית המשפט. הצילום מאוד מטושטש. בצד הצילום בקטע לבן יש חותמת עם חתימה בכתב יד. ברור שהחותמת הועתק מהמכתב (נ/6) כולל המילים "בכבוד רב" על אף שלא מדובר במכתב אלא כביכול צילום של כרטיס עבודה. על פי כרטיס העבודה הנאשם עבד כל יום בחודש, דהיינו, 31 ימים רצופים. למשל ביום 7.3.2015, יום שבת, הנאשם עבד משעה 9:02 עד שעה 21:21, כלומר, 12.19 שעות על אף שהנאשם העיד שהחנות פתוחה רק ממוצאי שבת ושהוא עובד ביום שבת רק ממוצאי שבת.

ביום העבירה, הנאשם עבד כביכול משעה 9:16 עד לשעה 21:18, דהיינו 12.02 שעות. למותר לציין, שהנאשם היה יכול לעזוב את העבודה, להגיע לירושלים, לגנוב את הרכב ולחזור לעבודה כדי להחתיים את השעון.

על פי צילום כרטיס העבודה הנאשם עבד 256.25 שעות בחודש מרץ 2015 ובחישוב לשכר 245.56 שעות. לכן, הנאשם כביכול עבד 59.56 שעות נוספות וגם עבד בניגוד לחוק ללא ימי מנוחה.

כרטיס העבודה אינו מתיישב עם תלוש המשכורת, לא מבחינת חישוב השעות הנוספות ולא מבחינת גובה השכר.

מנגד המאשימה הציגה אישור משופרסל לפיו הנאשם עבד בחברה מיום 19.4.2015 עד לתאריך 18.8.2015.

בית המשפט פנה לצדדים לעניין הזמנת נציג שופרסל במסגרת סעיף 167 לחסד"פ. שני הצדדים הודיעו לבית המשפט שהם אינם מעוניינים בהזמנת הנציג.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להכריע על סמך המסמכים הקשורים לעבודת הנאשם בבאר שבע, ולקבוע שקיים לכל הפחות ספק סביר באשר לאשמת הנאשם. אולם, מהסיבות שפירטתי לעיל, בית המשפט אינו יכול לסמוך את ידו

על המסמכים שהוצגו בפני. איפכא מסתברא. התעורר בליבי ספק ואף מעבר לכך לגבי אמיתות הצילומים שהוצגו בפני.

בהתחשב בכל האמור, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ' כסלו תש"פ, 18/12/2019 במעמד הנוכחים.

דב פולוק, שופט